

אמרי קודש של ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א רעוא דרעויון פרשת בני תבוא תשע"ט לפ"ק

חטא, ולפעמים תגדל מעלתן כמו שאמרו רז"ל (צרכות לד:) [מקום שבעלי תשובה עומדין צדיקים גמורים אינם עומדין].

ומעיון הנ"ל באופן אחר, בשמחת בית השואבה היו הצדיקים גמורים משבחים ואומרים (פוכה נג.) אשרי ילדותינ'ו שלא ביישה את זקנותינו והיו משבחים ימי הבחרות, והבעלי תשובה היו אומרים אשרי זקנותינ'ו שכיפרה על ילדותינו, הנה היו משבחים ימי הזקנה, וזהו 'בחורים וזקנים יחדיו', הן אותם שמשבחים ימי הבחרות הן אותם שמשבחין ימי הזקנה, כולם יעמדו יחדיו לפני י"י לחיים ולשלום, וזה נחמד, עכלה"ק.

עוד איתא שם בספה"ק בני יששכר (אז"ל כ') וזל"ק: והיה עקב תשמעון וכו' ושמרתם וכו' ושמר וכו' (דצריס ז, יג), כל שלטי הגבורים פירשו מהו לשון עק"ב, גם והיה לשון שמח"ה. ויש לרמוז, דהנה לעיל מיניה כתיב (שס יא) ושמרת את המצוה וכו' היום לעשותם, היינו היום בכל יום ויום, ולא לדחות המצוה והמשפטים מיום אל יום, ואף על פי כן והי"ה שמחה תהיה לפניו ית"ש, עק"ב תשמעון את המשפטים האלה, היינו אם ח"ו תתרשלו במצות, ועל כל פנים בעק"ב היינו בסוף השנה שהוא אלול תשמעון וכו', על דרך שכתבתי (אז"ל ג') בפסוק (דצריס ד, ז) בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים היינו אלול, ושמרתם ועשיתם אותם, כי אין לך אדם מישראל שלא יהיו מעוררין

ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלקיך ולביתך אתה והלוי והגר אשר בקרבך (כו, יא). ופירש רש"י הק' בד"ה ושמחת בכל הטוב, וז"ל: מכאן אמרו, אין קורין מקרא בכורים אלא בזמן שמחה, מעצרת ועד החג, שאדם מלקט תבואתו ופירותיו ויינו ושמנו, אבל מהחג ואילך, מביא ואינו קורא, עכ"ל. וזה לשון חז"ל במסכת פסחים (לו:), מעצרת ועד החג מביא וקורא, מהחג ועד חנוכה מביא ואינו קורא. הרי שמעצרת ועד החג שהוא זמן שמחה מביא וקורא, אבל מהחג ועד חנוכה אינו זמן שמחה, ומביא ואינו קורא.

ויש להוסיף לבאר עוד טעם למה מעצרת ועד החג הוא זמן שמחה, אבל מהחג ועד חנוכה אינו זמן שמחה. על פי מה דאיתא בספה"ק בני יששכר (מאמרי סודש אלול מאמר א' אז"ל כ') וזל"ק: אז תשמח בתולה במחול וכו' (ירמ"י לא, יג), שמעתי מאת שאר בשרי הרב החסיד הקדוש מוהר"ר אלעזר זצ"ל מנוחת כבודו בליזענסק, 'אז תשמח בתולה' היינו רמז לחדש אלול אשר מזלו בתולה, הנה 'תשמח במחול' כשימחול הש"י עונותיהם של ישראל, עד כאן דבריו. והנה סיימתי פירוש הפסוק לפי זה, (ירמ"י שס) בחורים וזקנים יחדיו, 'זקנים', היינו אותן שהיו צדיקים מעיקרא, 'בחורים', היינו הבעלי (משונוט) [תשובה] דהו כבריה חדשה כאילו נולדו מחדש, כולם יהיו יחדיו, שגם הבעלי תשובה יהיה מדריגתן כמדריגת הצדיקים שלא טעמו טעם

הפשוטה לקבל אותם בעלי תשובה, אשר מאיזה סיבה נדחו מלשוב בעשרת ימי תשובה, ומקבלת תשובתם עד חנוכה, עש"ה. ובוז פירש האי קרא 'כי לולא התמהמהנו' תיבת לול"א הוא אותיות אלול, שבאם ח"ו התמהמה אדם ולא עשה תשובה בחודש אלול, אז 'כי עתה שבנו' עדיין יכולים לעשות תשובה 'זה פעמים' בהיו"ט שנופל בשני חדשים, הוא יו"ט חנוכה שנופל בחדשי כסלו וטבת.

והוסיף לפרש על דרך זה הפסוק (צלאשים מא, א) ויהי מקץ שנתים ימים, אין ויהי אלא לשון צער (מגילה י:), מקץ, גופריקון צ'ום ק'ול מ'מון, דהיינו תשובה תפלה וצדקה שנרמזו בהם. ומתאונן הכתוב 'ויהי מק"ץ שנתים ימים' צער גדול יש אם ממתין אדם ומתמהמה מלשוב בתשובה ולעסוק בצום קול וממון בימי הרחמים והסליחות, עד ימי החנוכה שנופלים בשנתים ימים, בשני חדשים מחדשי השנה כסלו וטבת, עכרה"ק.

ולכן מהחג ועד חנוכה אינו זמן שמחה, שאז בודאי מועיל תשובה, והקב"ה מוחל את כל עונותינו, אבל הוא צער שנתעכב התשובה עד הנה. ואפשר לומר שלכן עושים שמחה גדולה בשמיני עצרת ושמחת תורה, לפי שזכינו לעשות תשובה מעצרת ועד החג בזמן שתשובתינו עושה שמחה, ולא התמהמהנו עד חנוכה.

ואגב חביבותא אזכיר מה ששמעתי מהרב אהרן מנחם האלפערט הי"ו בשם אביו הרה"ג מו"ה בנציון זצ"ל מנאנאש, לפרש למה ויהי הוא לשון צער, ותיבת והיה מורה על שמחה, והוא כי שורש התיבה של ויהי הוא יהי, שמורה על העתיד,

אותו בהרהורי תשובה בימים האלה, רק האדם מחויב להתאמץ בדבר כשרואה שמעוררין אותו מן השמים, יחזיק באותו התעוררות ולא יתרפה, אז אפילו רק בעק"ב תשמעון וכו', ושמר י"י אלקיך לך וכו', עכלה"ק.

הרי מבואר בדבריו הקדושים שאם אדם עושה תשובה בעקב השנה, אזי נעשה שמחה למעלה. והרי מיד אחר היו"ט שבועות מתחיל ימי התשובה, כידוע שכ' סיון הוא מאה יום קודם ר"ה, ואח"כ נכנסים לחודש תמוז שנוטריקון ז'מני תשובה מ'משמשיין ו'באין, ותיכף אחרי זה הוא חודש א"ב, שאמרו עליו שהוא ר"ת א'לול ב'א, וכל שכן כשמגיע חודש אלול שהוא זמן מסוגל לתשובה כידוע, שהוא הכנה לימים הנוראים ר"ה ויום הקדוש וגמר החתימה הוא בחג הסוכות בהושענא רבה ובשמיני עצרת ושמחת תורה, כמו שאמר אא"ז הרה"ק רבי נפתלי צבי מראפשיין זי"ע שמה שהבטיח הקב"ה לאברהם אבינו (צלאשים יב, ז) והיה ברכה, כי ב"ך חותמין (רש"י טז, פסמים קיז:), שרמז לו כי בשמיני עצרת שהוא כ"ב לחדש תשרי יהיה הגמר חתימה לטובה. ועל כן מעצרת ועד החג הוא זמן שמחה, שהתשובה בימים האלו גורם שמחה כנ"ל.

והנה כבר חזרנו הרבה פעמים על דברי כ"ק זקני מרן אדמו"ר זצ"ל, מה שאמר לפרש הפסוק (צלאשים מג, י) כי לולא התמהמהנו כי עתה שבנו זה פעמים, על פי הידוע מרבותינו הקדושים זי"ע שגמר החתימה הוא בחנוכה, כמובא בספר בני בנימין (למנוסה) בשם כ"ק מרן הבני יששכר זי"ע ומבנו כ"ק מרן הצמח דוד זי"ע, אשר מר"ח אלול עד חנוכה מאיר ברקיע כעין תבנית יד

בתשובה בחודש אלול, שכן תבוא הוא ר"ת א'ז
ת'שמח ב'תולה ב'מחול ו'בחורים ו'זקנים ודו"ק.
יעזור השי"ת, שנזכה לשוב בתשובה שלימה
בחודש הזה חודש אלול בשמחה בכל לב
ובכל נפש, וע"י זה נזכה למחילה סליחה וכפרה
באמת, להיות 'ריין ווי א גאלד'א כלשון קדשו של
כ"ק זקני מרן אדמו"ר זצ"ל, ולכתיבה וחתומה
טובה, עדי נזכה לשמחה העליונה, בביאת משיח
צדקינו בקרוב.

ואות ו' הוא מהפך לומר שאינו מרוצה ממה
שנעשה, ורוצה שכבר יעבור הענין ויהיה הדבר
בהעבר, ולכן ויהי מורה על לשון צער. אבל תיבת
והיה שורש התיבה הוא 'היה', והוא לשון עבר,
ואות ו' המהפך מורה שמרוצה מן העבר ורוצה
בקיומו לעתיד, ולכן הוא לשון שמחה.

ועל פי זה יש להוסיף לפרש מקרא קודש של
תחילת פרשתינו (כו, ב) והיה כי תבוא,
כלומר 'והיה', שמחה תהיה לפניו ית"ש אם נשוב

(א) פי' טהור כחתיכת זהב.

יו"ל ע"י בית המדרש צבי לצדיק בלאזוב

ע"ש כ"ק רבוה"ק זצוקללה"ה זי"ע • בנשיאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

5202-12th Ave. Brooklyn, NY 11219